ION PILLAT

BALCIC

ILUSTRAȚII DE
MARIA PILLAT-BRATEȘ

ION PILLAT

BALCIC

ILUSTRAȚII DE

MARIA PILLAT-BRATEȘ

SCRISUL ROMÂNESC

CRAIOVA / 1940

INCHIN ACEASTĂ CARTE
MARIEI PILLAT-BRATEŞ
TOVARĂŞEI MELE DE
VIAŢĂ ŞI DE ARTĂ

B A L C I C

PRIVELIŞTILE sunt ca oamenii: cu unele te înrudeşti din copilărie, pe altele le alegi cu afinitatea trainică ce hotăreşte soarta sufletelor noastre. Cu dealurile, viile şi zăvoaiele argeşene dela Florica şi la fel cu stepa unduiată din Miorcanii de pe Prutul moldovenesc legătura mi-au făcut-o

sângele părinţilor şi cele mai vechi amintiri. Balcicul însă mi-a fost hărăzit ca încununarea dragostei mele pentru mările sudice şi cerul mediteranean. M'a cuprins treptat ca o iubire nouă, cu nostalgia atotputernică a apelor şi a luminii. Mi-a fost o încântare pentru ochi, o iniţiere pentru suflet şi pentru minte un învăţământ. Peste pitorescul cetăţii cu minarete, case vechi turceşti, cişmele în şoaptă şi cafenele pitite sub platani; peste feeria râpelor albe pe care se caţără mahalale asiatice, măgari de coloarea cenuşei şi tătăroaice în şalvari ca portocala; peste vraja aceasta oarecum ireală de Halima, Balcicul mi-a dăruit legenda biblică şi mitul elin. Când în fapt de seară sub smochin descopeream la fântână, trăgând vălu-i pe ochi, pe Samarineanca însăşi cu vas de aramă pe umăr; când în albia de piatră sub jghiab curgător recunoşteam sarcofagul tocit: sub decor trăiam o realitate mai adâncă şi zei ascunşi îmi arătau limpede drumul Heladei şi înţelesul sufletului meu adevărat. Sub cerul însorit, în străvechea Dionysopolis, închinată de către Greci zeului viţei, echilibrul se naşte firesc între beţia dionisiacă şi seninătatea lui Apolo. Astfel în mine avântul nomadului scit se potoleşte în aşezări getoromane pe un tărâm de vis ancestral. Adâncirea priveliştei odată cu arheologia sufletului chiamă pe buze fiinţa pură a cuvântului şi ritmul armonic al lumii, pentru care Balcicul ne poate fi cheie şi prilej. Orice împlinire tinde la despoiere: peisajul ca şi poetul. Sub romantismul multicolor al orien-

tului, clasicismul desgropat își impune temeliile și marea veșnică legile ei eterne. Particularul se rotunjește în simbol și formele pământului frământat, în linii senine de țărm clasic. Și pe măsură ce desăvârșeam cunoștiința locului un sens nou al artei îmi răsărea luminos ca pânzele acelei corăbii în taina amurgului, pasăre albă spre regăsitul Balcic.

B A L C I C

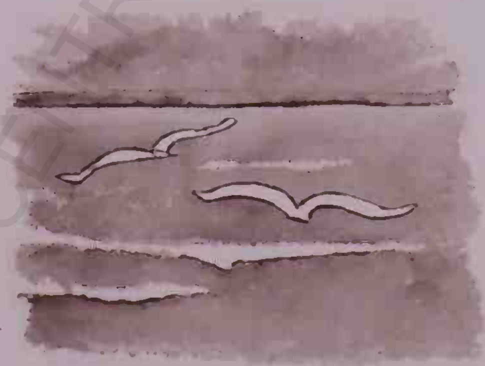
IMPLINIRE

Copilăria mea privea pe râul
Rodit cu cerul toamnei argeşene,
Copilăria mea privea pe grâul
De aur greu din lanuri moldovene.

Acum privesc la marea ce rodeşte
In umbră şi lumină, doar cu spume,
La pescăruşi, la pânza ce albeşte
Pe ţărmul vrăjii regăsit în lume.

Copilăria mea era lăstunul
Din cuibul prins sub streşini de colină,
Copilăria mea era cătunul
De pe câmpii cu unduire lină.

Acum sunt valul nesfârşit ce tună
Purtând pe spate ceruri schimbătoare,
Sunt pasărea ce ţipă prin furtună
Cu aripi arcuite peste mare.

SMOCHINUL NERODITOR

Din viea în terasă vezi marea şi Balcicul,
Oraşul alb şi apa albastră ca un cer.
Vezi prin frunzişul viei, înaripat, caicul:
'Şi-aşteaptă azi stăpânul bătrânul ei vier.

E-un turc cu barba ninsă şi cu turbanul verde.
Sădi întreaga vie, butuc lângă butuc.
Şiragul vieţii sale cu anii mulţi şi-l pierde,
Dar ştie orice piersic, cais, smochin sau nuc.

Stăpânului, ce crede întru Christos, i-arată
Ciorchinele cu boabe de galben chihlibar
Şi piersica pufoasă ca un obraz de fată
Şi vânăta smochină cu inimă de jar.

Dar iată şi smochinul neroditor în cale,
Stăpânul se încruntă: Pe pomul sterp să-l tai,
De trei ani cat smochine în ramurile sale
Şi nici un rod nu'mbie la umbra lui să stai.

Vierul îi răspunde: Pre el îl lasă, Doamne,
In acest an să fie — să-l sap, să-i pun gunoi;
Şi dacă nu rodeşte îmbelşugat de poame,
Ii voi stârpi la anul netrebnicul lui soi.

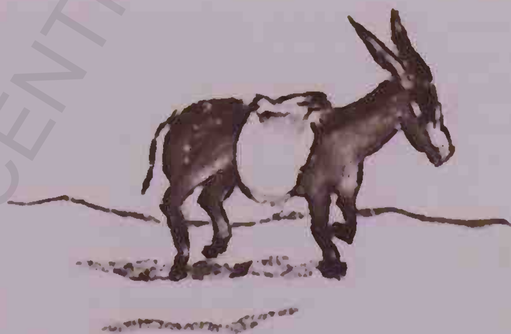
BALCIC BIBLIC

Pe piatra asta veche la care vii, cadână,
Cu vasul de aramă în seară la cişmea,
Şedea Samarineanca tăcută la fântână
Aşa cum stă de veacuri în Evanghelia mea.

Din luntrea asta veche culcată peste plajă,
De care-ai prins la soare, pescare, un năvod,
Apostolii odată svârliră largă mreajă
Pe apele sfinţite în vremea lui Irod.

Şi sub smochinul ăsta bătrân ca amintirea,
Sub care stai de pază, pândar cu cap de sfânt,
Grăia Galileanul, cum spune povestirea,
Când pilduia Scriptura cea bună pe pământ.

Şi pe asinul ăsta pe care, grădinare,
Ţi-aduci la târg harbujii şi poama azi ca eri,
Venea Mântuitorul aşa încet, călare,
Pe drumuri înverzite cu foi de palmieri.

BALCIC DE SEARĂ

Când soarele stropeşte cu jaru-i alb Balcicul
Şi marea argintie şi coasta de argint,
Migdalii dorm pe dealuri şi pe nisip caicul
Şi sculptural adoarme cetatea ce-o alint.

Dar marea când îşi trage pe faţă vălul serii
Ţesut în borangicuri albastre-vişinii:
Cum biblic la fântână văzui pe drumul verii
Cadâne adumbrindu-şi privirile pustii —

Atunci însomnorata trezindu-se ridică
Un umăr alb de stâncă pe ape tremurat
De-acuma pânza fie pe barcă rândunică
Şi valul să-mi arate obrazul tău curat,

Iubire, pentru care va creşte minunată
Cetatea ce-o zărisem, copil, în Halimà.
Priveşte cum se-oglindă, de val cutremurată,
Din plaja cu murmure la muntele cu stea

CÂNTECUL LUI ALI

Jos în portul cu caice
Adumbrit de chiparoşi,
Ca să stau trei nopţi aice,
Cumpărai doi ochi frumoşi.

Doi ochi mari şi-o gură mică
Şi în zumzet de cobuz,
Cu picior de rândunică
Şi cu pântec de harbuz,

Jocul leneş de mă fură
Ce s'ascunde sub cearceaf,
Anii mei de foc şi zgură
Se aşează ca un praf.

Şi pe când ca o lămâe
Mi se prinde de catarg
Luna galbenă, rămâe
Ţie, ce-am adus din larg:

Fildeş vechi, sidef ca spuma,
Ţeasta broaştei cu bagà,
Chihlibare: cere numa
Şi de vrei mai mult, ţi-oi da

Şi maimuţă şi mătăsuri,
Peruzele, papagai —
Bogăţiile să-mi măsuri,
N'ai putere, zile n'ai.

Şi tot bând trei nopţi de-arândul
Vinul alb cules pe stânci,
Marea, cine-i ştie gândul?
Ochii tăi îmi sunt adânci.

Şi să plângă geamandura
Valul verde, norul sur —
Griji şi minţi le pierd d'a-dura
Pe al sânului huzur.

SARCOFAG

Pe coasta ce coboară albă
Purtând smochini, migdali şi duzi,
Spre marea de-un albastru negru
Pe care-o vezi şi n'o auzi,

Prin pietrele cu flori săpate
Din vremi păgâne stând şi azi,
Răsună limpede fântâna
In linişte de la amiazi.

Măgarul turcului se-opreşte
La jghiab de marmură să bea.
Pe vechiul sarcofag o formă
Mai flutură un văl de nea.

Obrazul şters al jucăuşii
N'o să-l cunosc în veci de veci.
Unde-a tăcut eri gura-i caldă,
Acuma cântă ape reci;

Unde-a lăsat piciorul, saltă
Sub cuta spumii nimfa doar.
Pe urmele desăvârşirii
Se 'ntinde-al zeilor hotar.

BALCIC

Balcic, nostalgic cum e luna,
Albind pereţii râpelor pustii,
Podind pe valuri licărite bruma,
Veghind cu basme moarte vremuri vii.

Balcic încins cu ziduri de cenuşă,
Balcic cuprins cu murmuri de fântâni,
Incununat cu ceruri de brânduşă,
Impodobit cu semne din păgâni.

Cu dealurile surelor cămile,
Cu case vechi: încremenite oi,
Balcic, păstorule din alte zile,
Cobori pe ţărmul biblic pân'la noi.

Cetate mai bătrână decât morţii,
Loc sfânt, ca tinereţea de senin:
Migdalii să'nflorească pragul porţii
Când în lumina ta mă'nchin.

BALCIC LUNAR

Am regăsit fântâna,
Turcoaicele cu vase de aramă,
Asinii biblici,
Lumina serii
Şi umbra care-aşteaptă luna.
Fântâna şopotea încet.

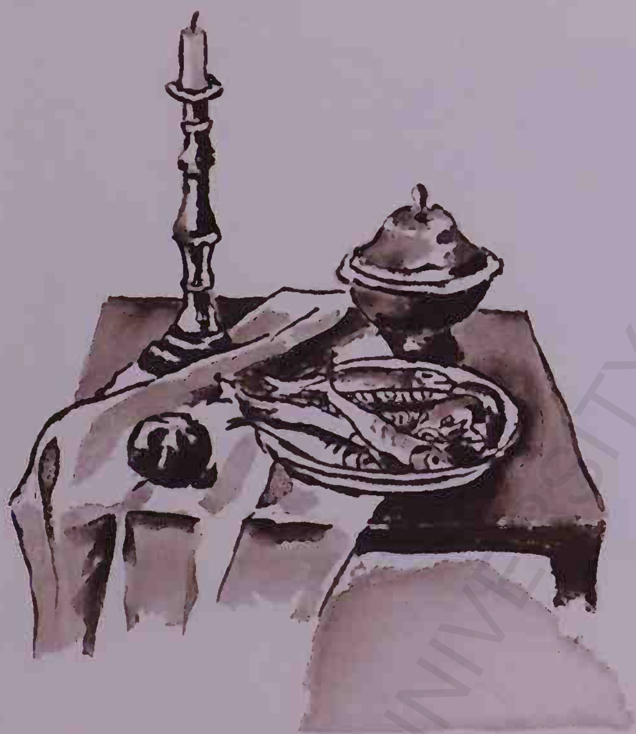
Am regăsit cetatea
Smochinilor şi-a pietrii,
Cu ziduri peste ziduri dărâmate,

Cu râpe albe şi mai vechi,
Cu marea mai bătrână decât toate.
Fântâna şopotea încet.

Cu suflet greu, pe-o piatră grea,
Am stat în drum.
Am stat s'aud o apă din pământ,
Ce cântă lin şi piere liniştit
Cu umbra trecătorului pe drum.
Fântâna şopotea încet.

O pasăre veni să bea
Cu zborul alb din apa lunii.
Argint neroditor pe dealul sterp,
Argint pustiu pe mări pustii,
Şi eu pe piatra vremii.
Fântâna şopotea încet.

CINĂ CU PEŞTI

În sfeşnice lumini de ceară
Cum tremurau cu roşii dungi,
Pe mare luna'ntinse iară
Năvod de-argint cu fire lungi.

Ne-aduse'n talgere pe masă,
Cu ochi brumând talaz străbun,
Veniţi din verdea lui mătasă:
Lufar, guvidii şi barbun.

Priveam uimiţi cum odihneşte
Lumina sfântă peste ei,
Cum lumii noastre îi răpeşte,
De taina mării tot mai grei.

STELLA MARIS

La plaja liniştită când stelele înnumeri
Coboară pe poteca pustie sub smochin
Colina, cumpănindu-şi izvoarele pe umeri
Ca o fecioară greacă purtând urciorul plin.

Pârae în şoptire ascund prin seara sură
Străvechile tulpine cu tinere mişcări;
Treptat mai şters amurgul în ritmică măsură
Sandala de lumină o joacă peste mări.

Oglinzi se sparg cu sgomot şi se refac pusderii,
Colina se ridică pe cerul tot mai clar,
Când le aştern pe piatră poverile durerii,
Privind cum creşte steaua pe valul solitar.

LUNĂ PE MARE

Taci: totul nu e decât
O slabă cutremurare.
Taci: suie numai decât
Păunii lunii din mare.

Işi lasă cozile lungi
Pe înflorirea de valuri
Şi tot mai adânci, mai prelungi
Se'nchiagă albe portaluri.

Şi stelele, boabe de-argint,
Cad lin din fluer de lună,
Şi sufletul tău în argint
Departe pe ape mai sună.

Dar tot mai adânc lunecând,
Se surpă albe portaluri
Şi floarea penelor blând
Se ofileşte pe valuri.

Taci: duşi sunt numai decât
Păunii lunii în mare.
Taci: totul ne e decât
O slabă cutremurare.

CASĂ LA BALCIC

Ii cântă marea, soarele îi cântă
Viers rumenit în suflete latine.
Tu, care treci, opreşte-te şi sfântă
Să-ţi fie clipa, împăcat cu tine.

FLOAREA DIN FEREASTRĂ

Pe geamul înserării văd o floare,
Tulpina ei e prinsă în pahar.
Stă legănată între cer şi mare,
Păstrând minunii tainicul lor har.

Amurgul o atinge de departe:
Plăpândul chip adânc a tremurat.
De ce să-l plâng? S'a mântuit de moarte,
Cu două veşnicii îngemănat.

SEARĂ PE ŢĂRM

Cişmele cântă, marea le răspunde.
Amurgu'şi strânge pânzele în port.
De ce ecoul umbrelor pe unde,
In mine când lumina o mai port?

Un singur paltin stă de strajă mării,
Un singur dor şi singură o stea.
Mă'mbată vinul negru al uitării
Când toate pier în umbra tot mai grea.

De-acuma ochii stelelor păgâne
Răsar cu înnecate licăriri,
De-acuma trec în văluri de cadâne
Prin pacea înnoptării amintiri.

DIONYSOPOLIS

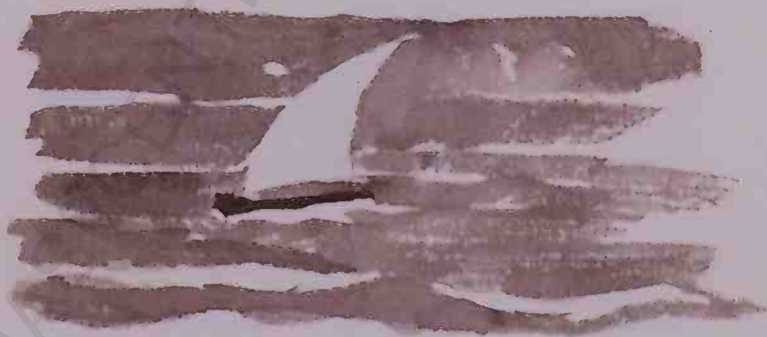
Terasele coboară către mare
Cu pasul de-armonie împlinit,
Purtând pe tava de aramă floare
Şi rodul sudic toamnei ce-a venit
Cu pânze roşii pe străvechea mare.

In cinstea zeului de altă dată,
A săditorului de viţă pe-aste locuri,
Strivesc pios ciorchini cu boabă'nvoaltă,

Privind în larg delfinii prinşi de jocuri,
Visând la zeii ce-au trăit odată,

La valul despicat de luntrea Argo,
La spuma dăruind pe Afrodita.
Lung îmi descântă'n suflet şi mai larg o
Descântă'n clipe vremea nesfârşita
Cu murmure sub prora luntrei Argo!

Şi sub smochinul ce aruncă umbră
Fugară pe vecia unui val,
Las ceasul cel mai sfânt să mă pătrundă,
Inalţ, zâmbind uitării, un pocal —
Pe când Dionysos mă pândeşte'n umbră.

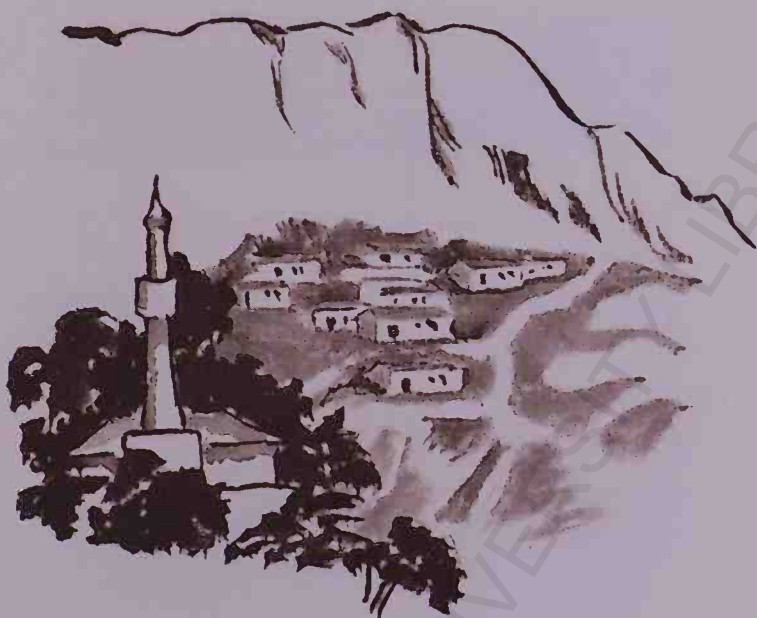
SARCOFAG TRACIC

Pe drumul de la vii de unde marea
Se vede ca un lan de stânjenei
Purtând lumina serii peste ei,
Răsare sarcofagul sur cu zarea.

Doar greerii vrăjesc tăcerea vie —
Păgâne mâni cu trudă l-au purces,
Cu vremea ei ce'n pulbere s'a şters,
O barcă grea de veşnicii să'nvie.

Dar un măceş în piatra despicată
Cu rădăcina'n moarte a'nflorit
Şi creşte floarea primăverii, toată
Impărăţia morţii biruind.

PLAJĂ PUSTIE

Şi val şi barcă au atins pământul
Deodată şi deodată mi l-au dat,
Umbritul ţărm şi'n depărtare chipul
Balcicului de-amurguri înălţat.

Izvorul, alergând cu unde repezi,
Pe sub finap m'a prins; pe povârniş
A smuls din soare horbote pe lespezi
Sărind, păgân şi gol, în vânturiş.

Pe mări ţesute'n firele luminii
Nori vişinii mi-au înflorit şi duşi
De aur viu, s'au arcuit delfinii
Şi'n peruzeaua zării, pescăruşi.

Iar eu tăcut am aşteptat pe plajă
Hotărîtoare zodii pe tării,
Căci scrie'n cartea lor să stau de strajă:
Corăbii cu minune vor veni!

CULES DE ZI

Pe un caic cu pânza cum e luna
In zori de zi când palidă se-apleacă'n
Apus; pe golful: un smaragd în tremur
Prin care sboară umbre de legendă,
Spre ţărmul alb şi rupt cu nume doric —
In toamna dulce ca o primăvară
Purtând în ea puterea amintirii
Şi vraja rodului sfios; acolo
Te-aşteaptă viea de pe plajă. Tainic
Nisipul viţei lui Dionysos valul

Il mângâe cu binecuvântarea
Luminii ce pătrunde până'n suflet.
Acolo'n viea cu migdali şi piersici,
La umbră de smochin bătrân, ai coasta
De-argint în ochi; aşează-te cu mine
Privind cum ziua — poamă grea de aur —
Rodeşte peste ape, cum Balcicul
Iar turmele de case le adună
La mare de pe râpe şi cum seara,
Cu amfora amurgului pe umăr,
O sprijină de zare peste apa
Ce-şi stinge rodiile'nsângerate
In miezul tot mai vânăt al smochinei.
E noapte-acum. In zări caïcul lunii.
In noi murmur de valuri şi de vremuri,
Lovind nostalgic ţărmul unde zeul,
Păşind odată, ni se-opri în suflet.

PE ŢĂRM

Pe ţărmul Mării Negre, când în toamnă
Şi în amurg se pârgueşte rodul
Luminii pentru tine, suflet, aprig
Spălat de vreme şi rotund ca piatra
Rostogolită lung. Pe plajă singur,
Privind în larg, ce cauţi? Pentru care
Serbări sosit în ceasul cel din urmă?
Tu, păstrător de strămoşeşti privelişti,
Tu, paznic credincios al altor datini,
Tu, preot la altarele uitate.

Oprit aici pe un nisip cu spuma
Amarelor milenii şi cu vântul
Din veacuri ne'ncepute peste dânsul.
Oprit aici: în spate purtând ţara
Cu văi pustii şi stepe şi gorgane,
Cu pietre'n slove şi mai vechi săpate,
Cu vulturi mari, gheboşi de-atâta strajă,
Pleşuvi de-atât surghiun pe ţărmul lumii.
Oprit aici: în faţă cu lumina
Amurgului şi-a toamnei peste ape
Intărâtate, îmbulzind sălbatec
Năvalnica lor haită. Singur numai
Cu tine, suflet, urnă de argilă.
In golul tău mai tremură cenuşa
De zei păgâni când valul ce se sparge
Pe ţărm pierdut îmi strigă lung: Thalassa!

ŢĂRM PONTIC

Cu oase uriaşe, povârnişuri
Căscate 'n gura iadului, legendă
De ţări petrificate de-un descântec
Necruţător. Râpi albe şi surpate
In bolovani, văi strânse 'n văgăună
Scoţându-şi la iveală stânca sură
Prin prăvăliri. Rostogolită marea
Urcând albastră-neagră cu lucire
Pe-alocurea de-argint străvechi când soare
Pieziş o prinde, străbătând prin norii

Ingrămădiţi în chip de munţi, fantastic
Răstălmăcind pe cer ce jos pe coastă
A îngheţat teluric. Singuratic
Mergeam, trezind cu pasul numai ţipăt
De pescăruşi pe valuri, numai sboruri
De vulturi grei păzind bătrâni gorgane
In care dorm cu cai şi arme regii
Veniţi prin stepe din străfundul lumii,
De când nu ştie nimeni. Câteodată
Imi năzărea că văd pe ape pânză
De luntre; câteodată, că prin tufe
De mărăcini zăresc cum se resfiră
O turmă de oi negre sau de capre
Sus căţărate'n stâncă. Dar pustiul
Fără sfârşit al malului şi-al apei
Mă pridídea şi tânguirea mării
Tomnatice şi nesfârşirea stepei
Deasupra, presimţită pe podişul
Golit de rod ce-aşteaptă vântul iernii
Cu vuet surd în sufletul Dobrogii.
Umblam pe ţărm. Departe în şir tainic
Porneau tăcut movile migratoare
In nemişcare stranie către Asia.

ZORI DE PRIMĂVARĂ

Cu vălu-i roz pe ceruri azurii
A'ncremenit aerian migdalul —
Sineala golfului îşi frânge valul
Molatec peste scoici trandafirii.

E-atât de clar văzduhul, că nu ştii
Ce proaspăt vis şi-a limpezit cristalul:
Balcicul îşi descopere tot malul
Şi'n soare norii se topesc fâşii.

Pe plaja potopită de lumină
Un turc bătrân vopseşte un caic,
Pescari cârpesc năvod cu plasă fină.

Şi piersicul, eri gol, e azi în floare,
Pe când — petală albă — tot mai mic
In zări catarg cu pânze stă pe mare.

PRINOS

Ți-aduc migdale verzi ca ochii tăi,
Ca inima smochine pârguite
De patimile verii: să le iei
Plocon în palma mânilor lipite.

Ia strugurele galben de gând greu
Din fagurii amurgului de miere
Şi rodii sângerând ca dorul meu:
Le soarbe răcoroasa lor durere.

Le bea lumina vie ca un vin,
Le stoarce sucul anilor pe plajă.
Şi-au îndulcit amarul lor deplin
Să guşti, învolburato, zi de vrajă.

Nu vreau în schimb şoptiri, nici legământ.
Puţină spumă doar să-mi dai simbrie:
Din cer o duse valul pe pământ,
Imi lasă'n mâni comoara ei pustie.

PIATRĂ

Mai albă ca braţul ales,
Brăzdată de-o vână viorie,
Pe plajă în zori am cules
O piatră rotundă şi vie.

De unde adusă nu ştiu
De val, din ce peşteri străine:
De poartă un smalţ străveziu
De vis desgolit pentru tine.

De unde venită, de simt
In juru-i ostroave cu palme
Şi zări cu amurguri de-argint
Pe apele calde şi calme.

Din ea voi ciopli idol sfânt,
Zeu tânăr ce creşte din mare,
Lovind-o cu daltă de vânt,
Spălând-o cu spume amare.

Priveşte-mi copilul din flori,
Născut din credinţă şi sânge:
Ard ochii ca marea în zori
Şi părul în valuri se frânge.

Ţi-l dau! Nu te-atinge de el
Cu mână semeaţă, că scapă
Topit într'o piatră la fel
Cu cele uitate de apă.

CIMITIR TĂTĂRESC

Printre râpi trandafirii în zori de zi,
De mărgean şi de-argint vânăt în apus,
De jar alb la focul zilei, pe deal sus,
Pietre sure pe mormintele pustii.

Printre ele cenuşii ca iarba rea,
Cu urechile pleoştite, măgăruşi.
Peste ele sinilie marea ca
O velinţă cu chenar de pescăruşi.

Din colibe de lut ars şi dat cu var,
Ţigăncuşe cu basma şi în şalvari
Vişinii, portocalii, de-un roşu mat
Joacă'n pântec pe un viers tărăgănat

Şi aleargă şi se bat pentr'o para.
Trec prin praf în harabale turci bătrâni,
Pe când seara s'a făcut de peruzea
Pentru somnul cimitirului păgân.

Măgăruşi şi ţigăncuşe nu mai sunt.
Cortul nopţii urcă'n stepe până'n cer.
Un mânz negru rătăceşte şi stingher
Lung nechează la tătarii din pământ.

SEARĂ PE APE

Murmurul apei tot mai
Moale s'a stins împrejur.

Seara şi-a tras aur pur
Sub bărci de pescar.

Păsări se duc în lumină.

Turma de fluer legată
Leneş cu-amurg se adapă.

Insulă, pace deplină.

Cântecul suie stingher
Pe braţe fluide la cer.

Linia ţărmului ca un tăiş:
Sus, ostrov de humă,
Jos, ostrov de vis.

Intre mine şi sufletul meu
Cumpăna stelei pe ape mereu.

M'aplec pe oglinda fără hotar,
Cu paşii luminii m'afund şi dispar.

INSULĂ, TOAMNA

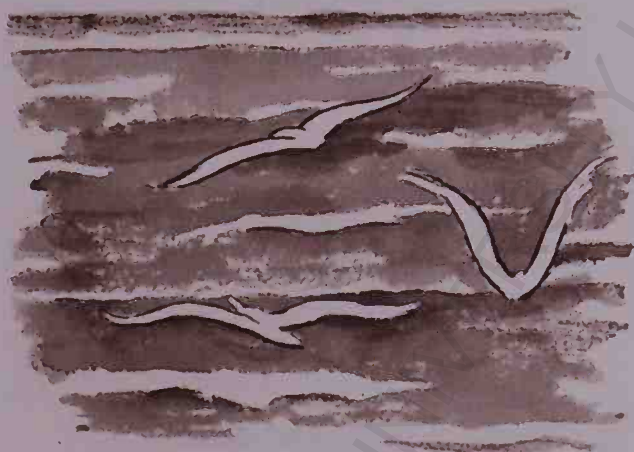
Insulă, toamnă şi iar
Apa cuprinsă de şoapte.
Marea, molatec cleştar,
Mierla şi viile coapte.

Seara cu stelele mari,
Cerul plin de primejdii,
Alge cu miros amar,
Vinul străvechi al nădejdii.

Insulă, toamnă şi iar
Marea îşi joacă delfinii.
Suflete, veşnic hotar —
Fluerul mierlei cântă luminii.

Valul cu umerii goi,
Pasăre, poamă şi frunză,
Totul se trage 'napoi,
Pe alt tărâm să se-ascunză.

PESCĂRUŞUL

Sbucnită spumă de val
Cu pene pâlpâitoare:
Sbor alb pe verde cristal,
Sbor negru în soare.

Pe mări de cazi îndrăsneţ,
Eşti zarul nemărginirii.
In seara curată dai preţ
Şi taină gândirii.

Plăpând ca floarea de prun
Pe zări şi totuşi în stare
Să 'nfrunţi talazul nebun
Cu aripă tare.

Poet al cerului pur,
Lumina ta suie şi sună
Cu ţipăt profetic, prea dur
Ca om să'l mai spună.

Hulubul iubirii nu eşti,
Nici buha înţelepciunii,
Ci solul cumplitelor veşti
Prin ţările spumii.

Cum treci pe furtuni voevod:
Deslegi a destinului carte
Şi sufletul, peşte nărod,
Il furi sus în moarte.

CUPRINSUL

această monografie poetică a
B A L C I C U L U I
am cules-o din volumele:
BISERICA DE ALTĂDATĂ
CAETUL VERDE
ŢĂRM PIERDUT
UMBRA TIMPULUI
IMPLINIRE

aci se încheie acest îndoit
cântec în slovă și imagini al
B A L C I C U L U I
nostru

S'A TIPĂRIT ACEST VOLUM IN ATELIERELE SCRISUL ROMÂNESC IN UNA MIIE EXEMPLARE PE HÂRTIE SPECIALĂ DE ROTOGRAVURĂ ZANDERS, NUMEROTATE DELA 1 — 1000. 1940, IULIE

P Nr. 0174

EDITURA SCRISUL ROMÂNESC S. A., CRAIOVA

Lei 80.